

ת"פ 19621/03/20 - מדינת ישראל, המחלקה לחקירות שוטרים נגד כנג' מרעי

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 19621-03-20 מדינת ישראל נ' מרעי
לפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד בת-שבע אבגז ועו"ד קרן לביא
המחלקה לחקירות שוטרים
המאשימה
נגד
כנג' מרעי
ע"י ב"כ עו"ד איציק כהן
הנאשם

גזר דין

(1) הנאשם ששירת כשוטר במועד הרלבנטי לאישום, הורשע ביום 30.9.2021, לאחר שמיעת עדויות, בביצוע מעשה מגונה - עבירה לפי סעיף 348(ג) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ובשיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 בחוק.

(2) לפי האישום וכפי שהוכח במשפט, ביום 13.10.2019 הגיעה המתלוננת לתחנת המשטרה שבה שירת הנאשם על מנת להתלונן בגין גניבת תיקה האישי. הוא היה החוקר שגבה את הודעתה. במהלך גביית ההודעה בחדר החקירות, הוא בירר מה היא לבשה במועד הרלבנטי לאירוע בגינו מתלוננת, ובתוך כך רכן לעברה, הרים את כיסוי ראשה באזור הצוואר, הסיט את חולצתה וראה את החזה שלה, כל זאת בניגוד לרצונה. בהמשך, הוא ביקש ממנה לעמוד לצדו בעודו ישוב על כיסאו, ומשעשתה כן, הוא הרים את חולצתה מלפנים וחשף את הגופייה שלבשה מתחת לחולצה. לקראת סיום ההודעה, בעת שהמתלוננת עשתה את דרכה לצאת מהחדר, נעמד הנאשם מאחוריה ושאל האם הסריג שלבשה בזמן אירוע הגניבה היה פתוח או סגור. בתוך כך, הוא אחז בסריג הפתוח שלבשה משני קצותיו, נצמד לגופה מאחור וסגר אותו באמצעות שתי ידיו תוך שהוא מחבק את המתלוננת מאחור. בתגובה למעשיו, היא קפאה במקומה. סמוך לאחר מכן, הוא עמד לצדה והחל ללטף את חזה ובטנה וגם נגע עם ידו באיבר מינה בניגוד לרצונה. הכל מעל בגדי המתלוננת. בתגובה, היא הסיטה את ידו ויצאה מהחדר נסערת.

(3) סמוך לאחר מכן באותו יום, פנה אליו שוטר אחר בתחנה וסיפר לו כי שמע שהמתלוננת עומדת להגיש נגדו תלונה במחלקה לחקירות שוטרים (מח"ש). למחרת היום (14.10.2019), רשם הנאשם מזכר כוזב אודות עמוד 1

התנהלות המתלוננת בזמן גביית תלונתה על-ידו ובו ציין שהיא סירבה לצאת מהחדר בתום מסירת התלונה ולכן הוא נאלץ לצעוק עליה.

הערכת מסוכנות וחוות דעת של הממונה

(4) לקראת דיון הטיעונים לעונש שהתקיים ביום 31.3.2022 הוזמנה הערכת מסוכנות. זו התקבלה ביום 1.3.2022. לפי חוות הדעת המעריכה, הנאשם גדל במשפחה משכילה ונורמטיבית לחלוטין. בצעירותו, הוא היה בעל הישגים בלימודיו ועם תחילת שירותו במשטרה, הייתה לו מוטיבציה להוכיח את עצמו ולהתקדם. הוא תיאר את עצמו בעבודתו כאחד השוטרים הטובים. לאחר ההרשעה, הופסקה עבודתו במשטרה אך שמר על רצף תעסוקתי. היום הוא עובד עבודה אחרת והחל ללמוד באקדמיה. הנאשם נשוי, אב משפחה ומנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי לחלוטין (כעולה גם מדברי אשתו). הוא נטול עבר פלילי. לצד זאת, מתארת חוות הדעת כי אמנם הנאשם שיתף פעולה אך הייתה התרשמות כי ניסה להציג את עצמו באור נורמטיבי ובעל תפקוד חיובי מבלי שהתייחס לחלקים אחרים אצלו, אף שנשאל על כך.

(5) ביחס לעבירות בהן הורשע, לפי הערכת המסוכנות, הנאשם הכחיש מכל וכל את המיוחס לו ולדידו אין ראיות נגדו ודברים רבים לא נבדקו בחקירת התלונה (נגדו). לשיטתו, הכל עלילת שווא. הוא משער כי המתלוננת פעלה כפי שפעלה מתוך מניע אישי מאחר והיא כעסה עליו משלא נענה לדרישתה לבדוק את מצלמות האבטחה בנוגע לביורר תלונת הגניבה שהגישה, או שמא היא פעלה כדי "לנקום" בן משפחה שלו הנושא תפקיד בשירות הציבורי, זאת באמצעותו. הנאשם אף משער כי ייתכן "ששוטרים קינאו בקידום המהיר שלו וגרמו לפיטוריו". בכל אופן, הוא שלל כוונה או משיכה מינית כלפי המתלוננת ושלל בעיות בעבודה או ביחסים עם הכפופים לו. הוא שלל גם כן כל צורך בטיפול בנוגע להתנהגותו מאחר ואינו סבור כי עבר כל עבירה. ביחס לקורבן העבירה, הוא לא גילה כל אמפטיה וההתרשמות שהוא אף היה טעון רגשית כלפי המתלוננת "במידה רבה". בנוסף, לפי הרושם של המעריכה, ביצוע העבירות נעשה על רקע היותו של הנאשם ממוקד בעצמו ובצרכיו, תוך ניצול הזדמנות, שימוש לרעה במרות וזאת "ככל הנראה" ברקע דימוי עצמי מופרז שמרחיק אותו מחולשותיו.

(6) לאחר עמידה על הפקטורים הסטטיים הקשורים לעברו ולפמונולוגיה של עבירותיו, על גורמי הסיכון הדינאמיים הקשורים לאישיותו, לסביבתו ולנטייתו, וכן על גורמי החוסן שביכולתם לסייע במניעת הישנות עבירות מין, הערכת המסוכנות המינית הנשקפת מן הנאשם היא נמוכה-בינונית.

(7) לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעונש ביום 31.3.2022, ותוך שהבהרתי כי אין בכך כדי ליצור כל ציפייה, הוריתי על הזמנת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר (שב"ס). זו התקבלה ביום 15.5.2022. הנאשם נמצא מתאים לעבודות שירות.

תמצית טענות הצדדים לעונש (דיונים מיום 31.3.2022 ומיום 12.6.2022)

(8) המאשימה טוענת, בין השאר ובעיקר, כי הנאשם מעל בתפקידו במשטרה. הוא ניצל את פערי הכוחות ופגע בגופה של המתלוננת, ולא רק. הוא ניסה להסתיר את התנהגותו באמצעות דיווח כוזב תוך שהוא משחיר את פניה. הפגיעה בערכים המוגנים היא חמורה ומחייבת ענישה משמעותית שכוללת מאסר מאחורי סורג וברית. הפגיעה בגוף המתלוננת הייתה קשה זאת גם בשים לב לכך שהיא אישה מוסלמית דתיה ועל הרקע התרבותי שלה.

(9) עוד טוענת המאשימה, כי הנאשם פגע גם בטוהר ההליך המשפטי ובאמצעות הדיווח הכוזב שלו פגע ביכולת לחקור האמת. חומרת מעשיו יש לראות גם כן על רקע היותו ראש צוות חקירות גם בתחום עבירות מין, כך שהוא מודע היטב למשמעות מעשיו. בית המשפט האמין לגרסת המתלוננת שהיא הגרסה הסבירה היחידה שמתחייבת מהראיות. המתלוננת עצמה לא רצתה להגיש תצהיר נפגע עבירה מאחר ו"היא רוצה לשים את התיק הזה מאחוריה" (ש' 17-18, ע' 55) אך אין בעצם אי-הגשה כאמור כדי ללמד שלא נגרם לה נזק, נזק שמטבעו מותיר את חותמו לעתיד. הנאשם ממשיך להכחיש את האירוע ולפי הערכת המסוכנות הוא אף טוען שזו עלילת שווא. מתחם העונש ההולם בגין שתי העבירות נע בין 10 חודשי מאסר ועד 24 חודשים, לצד פיצוי למתלוננת וענישה נלווית. בנסיבותיו, עותרת המאשימה למקם את הנאשם במחצית המתחם ולהשית עליו עונש מאסר מאחורי סורג וברית.

(10) הנאשם - באמצעות בא-כוחו עו"ד א' כהן - עמד על כך שהוא אדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי וכן למשפחה נורמטיבית. הוא שירת בצבא ולאחר מכן במשטרה. הנאשם מכבד את הכרעת הדין אך אינו מסכים עמה. הוא ניהל את ההליך מאחר וטען לחפותו. אמנם המתלוננת נשאלה שאלות קשות אך ההליך לא היה פוגעני ולכן אין לזקוף את עצם ניהולו לחובתו. בא-כוח הנאשם התייחס גם כן לפסיקה שהציגה באת-כוח המאשימה במסגרת טיעוניה, וביקש לאבחן אותה מאחר ובמקרים שהוצגו דובר על נסיבות קשות ומורכבות מאשר אלו שבכתב האישום מושא הליך זה. ההגנה אף היא הגישה פסיקה מטעמה ביחס לשתי העבירות. לעניין עבירת מעשה מגונה, במספר מקרים בית המשפט הסתפק בשירות לתועלת הציבור או במאסר מותנה. לעניין עבירת השיבוש, קיים קושי לקבוע מתחם שכן ממילא מדובר בעבירה נלווית בלבד ובכל מקרה הענישה שלצדה היא מתונה מאוד. הנאשם גורס כי בנסיבות העניין, העונש ההולם הוא מאסר מותנה וקנס, וככל שישית בית המשפט מאסר לפי עתירת המאשימה, זה ירוצה בעבודות שירות.

(11) במסגרת טיעוני ההגנה הוגשו דו"חות הערכה ותעודות הוקרה (מוצג נ/1) מתקופת שירותו המשטרתי של הנאשם שיש בהם להעיד על כישוריו ומידת תרומתו הרבה לשירות.

(12) הנאשם ואשתו דיברו לפני בדיון מיום 12.6.2022. לפיו, מאז שהוא הועמד לדין הוא עובר את התקופה הקשה ביותר בחייו, נפשית, רגשית, כלכלית וחברתית. לדבריו: "תקופה הכי קשה להענש על משהו שאני לא קשור אליו" (ש' 21, ע' 54). הנאשם תיאר בדמעות כי חשיפת הרשעתו לפני בני משפחתו היתה אירוע קשה כשלעצמו. לאחר סיום שירותו במשטרה אף שהיה בין השוטרים הטובים בה, הוא עובד ולומד ומנסה לשקם את חייו וככל הניתן שזה לא ישפיע על בני ביתו. עוד לדידו "אני את העונש כבר קבלתי מעל ומעבר" (ש' 23-24, ע' 54). גם אשתו של הנאשם דיברה בדמעות. בין היתר, היא תיארה את מעמד הידיעה על הכרעת הדין המרשיעה

"זה ממש מאוד קשה" (ש' 6, ע' 55). היא תיארה את המצב הנפשי הקשה השרוי במשפחה והחשש שמא הנאשם יכלא מאחורי סורג ובריח.

דין והכרעה

(13) לפי סעיף 40ב בחוק העונשין: "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".

(14) לצורך מילוי מלאכת גזירת הדין, נקבע בסעיף 40ג כי בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצועה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. לאחר מכן, בתוך המתחם שייקבע, יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, תוך מתן רשות לחרוג ממתחם זה.

(15) לענייננו. למען הסדר הטוב מובהר כי אין מחלוקת כי שתי העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד ובכל מקרה הן שלובות זו בזו. מכאן, ייקבע מתחם ענישה אחד והעונש שייגזר יהיה בגין שתיהן.

(16) הערכים המוגנים: אשר למעשה המגונה, ברי לכל בר דעת כי האיסור שבדין נועד להגן על פרטיותו ועל האוטונומיה של הקורבן על גופו. איסורים שבעבירות מין הם בליבת החובה להגן על המרחב האישי של הפרט, הוא המרחב האינטימי הן במובן הפיזי הן במובן הנפשי והרגשי. בע"פ 9994/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (11.8.2008), נקבע בין השאר:

"על חומרתם הרבה של מעשי מין המתבצעים בזולת בהעדר הסכמה מרצון אין צורך להכביר מילים. הפסיקה השיפוטית ביחס לעבריינות הפלילית בתחום זה מוליכה מזה שנים קו בולט של החמרה בדין הן בהיבט הגמול והן בהיבט ההרתעה. הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחוננו הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבות עבריינות המין בפועל ובפוטנציה"

(17) אשר לעבירת שיבוש מהלכי משפט, הערכים המוגנים הם השמירה על טוהר המידות, על תקינות ההליך החקירתי או המשפטי, ובכלל, שמירה על אמון הציבור במוסדות האכיפה. הדברים עולים בחומרתם עת מדובר בנאשם שהוא שוטר ועת ביצע את העבירה תוך מילוי תפקידו. במקרה כזה, מתחדד הערך המוגן של שמירה על אמון הציבור בעושים את מלאכת החקירה והאכיפה וחומרת הפגיעה בו עולה בעוצמתה. ברע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 729, 739 (2001), נפסק בין השאר:

"ביסוד שיטת המשפט שלנו מעוגן העיקרון שלפיו הליכי משפט קשורים קשר אמיץ עם החובה לומר אמת בכל ההליכים שנועדו לעשיית משפט. אשר-על-כן בהקשרם של הליכים לעשיית משפט, החובה לומר אמת אינה רק בגדר חובה מוסרית, אלא היא אף חובה משפטית הנגזרת מהוראות החוק וממהותו של ההליך המשפטי. חשיפת האמת ועשיית צדק הן מהתכליות המובהקות של ההליך הפלילי" (ההדגשה אינה במקור)

ובהקשר הספציפי של אמירת כזב על-ידי שוטר, בע"פ (המחוזי - ת"א) 20762-09-11 מדינת ישראל נ' מואס (9.11.2011), נכתבו הדברים הבאים:

"שוטרים מעידים בבתי-משפט, שוטרים מגישים דו"חות ונקודת המוצא ממנה יוצא בית המשפט הינה, בדרך כלל, כי אין לשוטר עילה לשקר וניתן לסמוך על דבריו. תרחיש מסוג זה שבא לידי ביטוי בתיק הנוכחי, הוא הסיוט של כל שופט, השואל עצמו בעקבות דו"ח זה האם יוכל לסמוך על הדו"חות הבאים שיוגשו לו. דעתנו היא, כי פגיעה זו צריכה לבוא לכלל ביטוי גם בהיבט העונשי, וההיבט העונשי במקרה זה הכרוך במאסר. מקובל עלינו שהפן הנורמטיבי בא לידי ביטוי בכתם שהוטל בעצם ההרשעה, עדיין צריכה להצטרף לכך במקרה זה גם הענישה והאמירה הגלומה בהטלת המאסר"

(18) נסיבות ביצוע העבירות: מדובר בעבירות חמורות. אשר למעשה המגונה, הנאשם ביצע זאת בתוך חדר החקירות כאשר המתלוננת שהגישה תלונה בגין גניבת תיקה האישי, נוכחת בחדר בתוך תחנת המשטרה, יושבת ביחידות עמו והוא גובה את הודעתה. הנאשם ביצע את מעשיו האסורים תוך ניצול פער הכוחות בין הצדדים. הוא שוטר-חוקר והיא אזרח תמים. המעשים כללו מספר מגעים ולא מגע אחד, במספר מקומות בגוף והם נעשו במרחב "הפרטי" שלו. כפי שהיה ניתן להבין מהעדויות, החדר מצוי במרחב סטרילי שבתוך התחנה אשר לא נכנסים אליו אלא ברשות החוקרים. לנוכח מעשיו, המתלוננת הרגישה מפוחדת ובהמשך קפאה. היא ניסתה ליתן לעצמה הסברים הגיוניים למעשיו, בפרט לעניין פרטי הלבוש שלה (שמא זה רלבנטי לחקירת תלונת הגניבה).

(19) אין להכביר במילים כי חדר חקירות בתחנת משטרה מצופה כי יהיה מקום בטוח, שלא לומר המקום הבטוח, למתלונן. אנשים לא נגשים לתחנות המשטרה לשם בילוי. מעבר למאמץ הרגשי והנפשי שנלווה למעמד זה, הרי מי שמגיש תלונה במשטרה וניצב לפני חוקר שגובה את הודעתו, בין אם יש צדק בתלונתו ובין אם לאו, סביר ביותר כי קיים נושא שמטריד אותו. ככלל, הפרט זועק להגנת מוסדות האכיפה על רקע תחושת חוסר ביטחון אישי ופחד מפני עבירה שהוא סבור כי בוצעה או תבוצע כלפיו או כלפי זולתו. אוי לנו אם מבצר המבטחים יהפוך להיות מקום ביצוע העבירות על-ידי מי שאמון על הביטחון האישי שלנו.

(20) ביחס לעבירת השיבוש, גם כאן מדובר במעשה חמור. המזכר שכתב הנאשם בכזב כיממה לאחר האירוע לפיו נאלץ לצעוק על המתלוננת שסירבה לצאת מהחדר, אמנם אין לו משמעויות אופרטיביות כלשהן על חקירת תלונת הגניבה שהגישה, ואולם הנאשם עשה כן לאחר שנודע לו בסמוך לאירוע כי בכוונת המתלוננת לפנות למח"ש. אם כן, הוא צפה חקירה (ואולי אף משפט) ובכך בדה ראייה כוזבת כמגננה מפני העתיד לבוא.

(21) כאמור, המעשים חמורים. תפקידו של שוטר שגובה הודעת מתלונן כולל גם מניעת הישנות עבירות בעתיד. כמו כן, חלק מתפקידו, לאסוף ראיות על מנת לחקור את האמת. במקרה לפנינו הנאשם חטא כפליים: לא רק שלא מילא את חובותיו אלו, הוא ביצע עבירה כלפי המתלוננת במעמד גביית הודעתה, ובהמשך, בדה ראייה כוזבת ומשבשת. התנהגותו זו מכתימה שוטרים וחוקרים ופוגעת קשות באמון הציבור במשטרה, על כל הנובע מכך.

(22) מתחם הענישה ההולמת: לעניין עבירת מעשה מגונה, המנעד נע ככלל בין חצי שנת מאסר ועד 15 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית. ראו השוו עם השינויים המתחייבים: רע"פ 3169/12 נסר אלדין נ' מדינת ישראל (30.4.2012), מקרה שבו שוטר, עת שוחח עם מתלוננת בתחנה במסגרת טיפול בבקשה עבודה ועבור בעלה, ביקש לנשק אותה וחרף סירובה הוא נגע בחזה שלה ובישבנה, תפס בידיה וביקש שתיגע באיבר מינו, ובהמשך אף נישק אותה; ת.פ. (שלום - י-ם) 22147-11-14 מדינת ישראל נ' סעדה (16.10.2017) שבו מתנדב במשטרה, במסגרת בדיקת רישיונות רגילה בדרך, נגע באיבר מינו של הנבדק (המתלונן) ובהמשך פגש אותו שוב וחזר על אותו מעשה; ע"פ (המחוזי - ב"ש) 7260/06 גל נ' מדינת ישראל (20.2.2008) דובר בשוטר סויר שביקש וקיים מגע מיני עם שוהה בלתי חוקית בתוך נידת, ביודעו שהיא תחת איום גירוש מהארץ; ולעניין עבירת מעשה מגונה בכלל, ראו והשוו: עפ"ג (המחוזי - י-ם) 27848-10-14 דחליקה נ' מדינת ישראל (16.12.2014), דובר בנהג מונית ביצע מעשה מגונה בנוסעת מזדמנת תוך כדי נסיעה. באותו מקרה, הוא נגע בירכה החשופה מספר פעמים חרף סירובה, נגע המערער באיבר מינו מעל לבגדיו ושוב נגע בירכה; ראו גם: ת.פ. (שלום - י-ם) 14502-02-21 מדינת ישראל נ' פלוני (25.11.2021); ת.פ. (שלום - רמלה) 42624-01-18 מדינת ישראל נ' אסף (24.1.2019).

(23) לעניין עבירת שיבוש מהלכי משפט, המנעד ככלל נע בין חודשי מאסר בודדים, לעתים אף מאסר מותנה, ועד שנת מאסר, לצד ענישה נלווית. ראו והשוו עם השינויים המתחייבים: ע"פ 9284/17 חורש נ' מדינת ישראל (5.3.2020); ע"פ 4831/13 פלוני נ' מדינת ישראל (8.1.2014); ת.פ. (שלום - כ"ס) 2816-04-20 מדינת ישראל נ' יונה (10.11.2021); ת.פ. (שלום - רמלה) 52601-05-17 מדינת ישראל נ' חטיב (7.12.2018); ת.פ. (שלום - רמלה) 2078-10-13 מדינת ישראל נ' ג'יוסי (19.3.2015); ת.פ. (שלום - י-ם) 34193-10-12 מדינת ישראל נ' למה (19.6.2014).

(24) לאור כל האמור לעיל ולאחר שנתתי את דעתי לטיעוני הצדדים בנדון, לרבות לפסיקה אליה הפנו, קובע בזאת כי המתחם ביחס לשתי העבירות נע בין 8 חודשי מאסר ועד 20 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית.

(25) זה המקום לציין כי הפסיקה אליה הפנה הסניגור בטיעוניו לעונש, בעיקר לעניין עבירת מעשה מגונה, לא מצאתי בה כדי לסייע לנאשם. אכן מדובר בפסיקה שמצביעה על ענישה מקלה במידת מה (בעיקר כללה שירות לתועלת הציבור), אך מבלי להידרש לנסיבות של כל מקרה ומקרה, באותם מקרים ובשונה מהמקרה לפנינו, הנאשמים הורשעו על-יסוד הודאותיהם, נטלו אחריות על מעשיהם והביעו חרטה.

(26) נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות: לזכות הנאשם יש לזקוף את העובדה לפיה הוא נעדר עבר פלילי.

בנוסף, כפי שעולה מראיותיו לעונש (מוצג נ/1), במסגרת שירותו המשטרתי, קיימות הערכות חיוביות מאוד לתפקודו ובאחת מהן אף נרשם על-ידי הממונה עליו שמדובר בשוטר מקצועי ובעל יכולות פיקודיות גבוהות. הנאשם הציג תעודות הוקרה והצטיינות מתקופת שירותו. הוא כבר פוטר משירותו במשטרה עקב האירוע מושא האישום. עובדה זו אף היא נשקלת בגזירת הדין. בנוסף, הנאשם (בן 39) נשוי ואב משפחה. לצד זאת יודגש, כי הנאשם לא לקח אחריות על מעשהו ולא הביע כל חרטה או התנצלות, ובכלל זה, כפי שצוין בהערכת המסוכנות, הוא לא גילה אמפטיה כלפי קורבן העבירה. אי-נטילת אחריות מבססת את החשש להישנות העבירה.

(27) בשקלול של כל האמור ולאחר מתן הדעת להערכת המסוכנות, אני סבור כי יש למקם את עונשו של הנאשם בתוך השליש התחתון של המתחם, ובהתאם לכך משית עליו עשרה חודשי מאסר בפועל. בנסיבות המקרה שלפניי, הגעתי למסקנה כי לנוכח הפגיעה החמורה מאוד בערכים המוגנים כפי שעמדתי על כך לעיל, מתחייבת ענישה מוחשית ומרתיעה ולכן לא מצאתי להשית עליו עונש פחות מכך או אחר בר-ריצוי בעבודות שירות.

(28) אשר לרכיב הפיצוי, במקרה לפנינו ואף שלא הוגש תצהיר של נפגעת העבירה, נסיבות המקרה מחייבות פיצוי בשים לב לטיב העבירה שבוצעה כלפיה. זאת גם, מתוך הכרה חברתית בסבלה כקורבן ולשם הרתעה מפני חזרה על מעשים דומים (ראו והשוו: ע"פ 8745/08 פלוני נ' מדינת ישראל (30.11.2011); ע"פ 7895/04 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.2006)).

סיכום

(29) לאחר שקלול של כל האמור, משית על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) עשרה חודשי מאסר בפועל. מועד תחילת ריצוי העונש הוא 30.11.2022.

(ב) שנים-עשר חודשי מאסר שירוצו ככל שהנאשם יעבור עבירת מין תוך שלוש שנים מהיום.

(ג) ארבעה חודשי מאסר שירוצו ככל שהנאשם יעבור עבירת שיבוש מהלכי משפט תוך שלוש שנים מהיום.

(ד) הנאשם יפצה את המתלוננת עדת התביעה 1 בסך ₪ 5,000 אשר ישולם לה עד יום 15.11.2022. באחריות המאשימה לעדכן את עדת התביעה 1 בהוראה זו שבגזר הדין ולמסור את פרטיה למזכירות בית המשפט.

(30) לצורך תשלום הפיצוי, באחריות הנאשם לבדוק את אפשרויות התשלום במרכז לגביית קנסות אגרות והוצאות, באמצעות אתר האינטרנט של רשות האכיפה והגבייה. התשלום יכול להתבצע באמצעות המוקד הטלפוני (35592*), כרטיס אשראי או במזומן בדואר.

(31) הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 30.11.2022 בשעה 10:00. הנאשם יתאם את כניסתו למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר: פקס 08-9193314, דואר אלקטרוני MaasarN@ips.gov.il, טלפון: 074-7831077 או 074-7831078. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב במועד המוזכר במתקן המעצר בכלא ניצן ברמלה עם תעודה מזהה והעתק של גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

המזכירות - להודיע לשב"ס.

ניתן היום, י"ח אלול תשפ"ב, 14 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.